



Диана Енчева

ДОМ

Кое в една обикновена къща,
в този най-обикновен подслон
е тайната, която го превръща
в един уютен, топъл, свиден дом?

Кое в живот събужда всяка тухла,
кое рисува на прозорците зеници
и дарява и душа като на кукла?
Кое привлича силно даже птицата –
да спира в стряхата му своя полет,
превърнала се в дом, в гнездо,
в което се завръща всяка пролет?
Дали това не е домът – любов?

Там лято е сезонът му единствен
и гласовете му са песни звъни,
рай – реален, земен, неизмислен,
свят живян наяве и насъне.
Свят, във който има всичко –
баща и майка, брат, сестра
и пролетно гнездящи птички...
Дом събран, сплотен от любовта.

Какво по – хубаво от дом такъв,
със обич майка хляба си опича,
а още сънена дочувам първо –
„На татко моето добро момиче!“
Градинките с цветята, живи плетове,
смехът на бабино любимо внуче...
Такъв е дом, събуджан с песен петльова,
а нощем спящ сред звездно благозвучие.

А после, дом за двамата създаден.
Един магичен свят – светът вселена,
във който господарката е радост,
и домакиня – любовта му споделена.

Кога и как светът се сгромолясва
и сменят се боите му красиви,
градинките с цветята буренясват,
удавени в нюансите на сивото?

В прозорците, угаснали зеници,
с тъгата детска, сякаш са помръкнали,
нелюпили прогонените птици,
завинаги от този дом изхвъркнали.
С вратите само вятърът говори,
раздухва пепел в мрачното огнище,
донася ехото, как някой спори
и как превръща дом във пепелище...

Изтръпнала се вглеждам в този дом.
Сега не искам в него да се връщам.
Болезнено узнала как, кога, защо,
кое превръща дом в обикновена къща.

КРАЙ

© Диана Енчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6712>]